

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Cdo/175/2022                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 2320201875                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 20.03.2024                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Gabriela Klenková        |
| Funkcia:                   | súdca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2024:2320201875.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. A. Š., narodeného X. P. XXXX, Z., M. XXXX/XX, zastúpeného advokátom Mgr. Jurajom Šimunym, Topoľčany, Nám. M. R. Štefánika 30/33, proti žalovanej M. S., narodenej X. P. XXXX, Z., O. XXXX/X, zastúpenej spoločnosťou JUDr. Roman Hojer s. r. o. advokátska kancelária, Bratislava, Šustekova 51, IČO: 50 708 953, o vypratanie nehnuteľností, vedenom na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 18C/24/2020, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/67/2021 z 5. apríla 2022 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 11Co/67/2021 zo 14. novembra 2023, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej v plnom rozsahu.

### Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom sp. zn. 11Co/67/2021 z 5. apríla 2022 potvrdil rozsudok Okresného súdu Galanta (ďalej len „súd prvej inštancie“) č. k. 18C/24/2020-74 z 31. mája 2021 o uložení povinnosti žalovanej vypratať nehnuteľnosť nachádzajúcu sa v k. ú. W. Č., P. Z., P. B., zapísanú Okresným úradom Galanta, katastrálnym odborom na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XX ako pozemok registra "C" parcelného č. XXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 249 m<sup>2</sup>, parcelného č. XXX/X záhrada o výmere 344 m<sup>2</sup>, stavba - rodinný dom súpisného č. XXXX stojaci na pozemku parcelného č. do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia; vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Opravným uznesením sp. zn. 11Co/67/2021 zo 14. novembra 2023 opravil dátum narodenej žalovanej nesprávne uvedený v záhlaví napadnutého rozsudku, v súlade s § 378 ods. 1 v spojení s § 224 CSP.

2. Súd prvej inštancie právne vec posúdil aplikáciou ustanovení § 123, § 126 ods. 1 Občianskeho

zákonníka. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností, ku ktorým vlastnícke právo nadobudol na základe uznesenia Okresného súdu Galanta č. k. 14Er/375/2005 - 358 z 2. februára 2018, ktorým súd schválil príklep udelený žalobcovi ako vydražiteľovi za najvyššie podanie vo výške 47 672,78 eura, ktoré uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9CoE/7/2018 z 26. marca 2019, s právoplatnosťou od 2. októbra 2019. V konaní nebolo sporné, že žalovaná užíva nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu bez preukázania platného právneho titulu. Žalovaná v konaní nepreukázala existenciu akéhokoľvek právneho vzťahu, na základe ktorého by bola oprávnená nehnuteľnosti užívať a ani existenciu súdneho konania, v rámci ktorého by sa riešila otázka vlastníctva, resp. práva užívania vo vzťahu k nehnuteľnostiam vo vlastníctve žalobcu. Na základe uvedeného súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalovaná neoprávnené zasahuje do vlastníckeho práva žalobcu a teda žalobu o vypratanie nehnuteľností považoval za dôvodnú. K argumentácii právneho zástupcu žalovanej, že žalobca nedeclaroval záujem zabezpečiť pre žalovanú náhradné primerané bývanie súd prvej inštancie uviedol, že uvedené nemá oporu v právnom poriadku. Vlastník nie je povinný zabezpečovať tomu, kto do jeho vlastníctva neoprávnené zasahuje, akúkoľvek náhradu za neoprávnený zásah. Z rovnakého dôvodu nemožno ani konanie vlastníka, ktorý sa v súlade so zákonom domáha ochrany svojho práva na súde, považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi. S poukazom na ustanovenie § 232 ods. 2 a 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), súd prvej inštancie poskytol žalovanej lehotu 30 dní na vypratanie nehnuteľností s prihliadnutím na špecifické okolnosti danej veci, spočívajúce v užívaní nehnuteľností na bývanie a teda s tým spojené následné zabezpečenie nového ubytovania a vypratania osobných vecí. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Odvolací súd považoval náležité zistený skutkový stav súdom prvej inštancie, vrátane dostatočného vykonania dokazovania a správneho právneho posúdenia, preto sa stotožnil s jeho odôvodnením. Citujúc § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čl. 19 a 20 ústavy skonštatoval, že súd prvej inštancie správne vychádzal z preukázania vlastníckeho práva žalobcu k predmetným nehnuteľnostiam, ktorý vlastnícke právo nadobudol príklepom udeleným pri dražbe nehnuteľností. V prípade žalôb o vypratanie nehnuteľností je pre posúdenie, či výkon určitého práva alebo povinnosti je či nie je v rozpore s dobrými mravmi, náležité posúdenie záujmu vlastníka uplatňujúceho ochranu svojho vlastníckeho práva (vo vzťahu k vypratávanej veci) a na druhej strane záujem vypratávaného subjektu, u ktorého sa môže za určitých okolností javiť jeho vypratanie za neprimerane tvrdé. Právo na obydlie je právom základným, a le podľa názoru odvolacieho súdu jeho ochranu nemožno považovať za bezhraničnú, keďže povinnosťou súdu je vychádzať z preukázaných skutočností rozhodných pre posúdenie danej veci. V súčasnosti neprebíha žiadne konanie, predmetom ktorého by bolo spochybnenie vykonanej dražby, a teda bolo potrebné vychádzať z toho, že žalobca je vlastníkom predmetných nehnuteľností. Žalobu o vypratanie nehnuteľností zo strany žalobcu považoval odvolací súd za nevyhnutné a primerané opatrenie na dosiahnutie legitímneho cieľa, teda ochrany jeho vlastníckeho práva, do ktorého zasahuje žalovaná, ktorá bez akéhokoľvek právneho dôvodu predmetné nehnuteľnosti užíva. Skonštatoval, že žalovaná žiadnym spôsobom neriešila potenciálnu hrozbu vypratania nehnuteľností, preto s prihliadnutím na uvedené nepovažoval konanie žalobcu za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Napokon podotkol, že nárok na náhradné bývanie nevyplyva z § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. K úhrade pohľadávky dňa 15. marca 1999, ktorá bola predmetom exekučného konania, odvolací súd nemohol prihliadnuť v zmysle § 366 písm. d) CSP, nakoľko uvedený prostriedok procesnej obrany mohla žalovaná uplatniť i v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd však poznamenal, že i v prípade včasného uplatnenia tohto prostriedku procesnej obrany by nebolo možné naň prihliadať vzhľadom k tomu, že išlo o obranu, ktorú mala žalovaná uplatniť v prebiehajúcom exekučnom konaní, preto súd v sporovom konaní nemôže reparaovať právoplatné rozhodnutia vydané v exekučnom konaní. Ďalšie argumenty odvolací súd nepovažoval za opodstatnené, lebo neboli spôsobilé ovplyvniť posúdenie veci, preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v súlade s § 387 ods. 1 a 2 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v súlade s § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej len „dovolateľka“), ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. V súvislosti s namietaným nesprávnym procesným postupom namietala konanie v rozpore s princípmi CSP. Nesúhlasila so záverom odvolacieho súdu, ktorý zhodne so súdom prvej inštancie neakceptovali ňou uvádzané dôvody pre zamietnutie žaloby z dôvodu namietanej neplatnosti dražby, ani z dôvodu jej argumentácie o ochrane obydľia uplatnenej v odvolacom konaní. Poukázala na body 24 až 28 odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorými nesúhlasila. Argumentovala tým, že žalobca nemá žiadny právny nárok na predmetnú nehnuteľnosť na rozdiel od nej. Zotrvala na názore, že neboli naplnené všetky zákonné predpoklady pre platnosť dražby, ktorú považovala za absolútne neplatnú. Tvrdila, že dlh, ktorý by mohol byť exekučným titulom neexistuje, lebo jej zosnulý manžel úver z úverovej zmluvy č. 354 036 3 riadne, včas a dobrovoľne zaplatil, pričom poukázala na výpis z bankového účtu M. č. XXXXXXXXXX k 31. decembru 1999 zo 16. januára 2020. Podľa jej názoru, týmto podstatným dôkazom preukazovala pravdivosť jej tvrdenia. V tejto súvislosti namietala, že konajúce súdy sa s jej tvrdeniami a ani s predloženým dôkazom nezaoberali. Uvedené konania je priam znakom zaujatosti v jej neprospech. Nadobudnutie vlastníckeho práva žalobcom z neplatnej dražby a takéto konanie považovala za zjavne v rozpore s dobrými mravmi. Navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť na ďalšie konanie alebo zmeniť a žalobu zamietnuť.

5. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu sa nesúhlasil s jeho obsahom, považoval ho za účelové a tendenčné. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdov nižších inštancií. Napadnuté rozhodnutie považoval za dostatočne odôvodnené a vecne správne. K uplatnenej námietke týkajúcej sa zaplatenia dlhu poznamenal, že v konaní o vypratanie nehnuteľností nie je súd oprávnený preskúmať právoplatné rozhodnutie vydané v exekučnom konaní. Uvedenú námietku žalovaná neuplatnila v priebehu konania na súde prvej inštancie, ani v konaní o schválení príklepu. Konanie o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby bolo zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby žalovanou v tomto konaní, preto jej argumentáciu považoval za účelovú. Vo vzťahu k namietanému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe uviedol, že žalovaná neuviedla od ktorej rozhodovacej praxe sa mali súdy odkloniť, pretože nepoukázala ani na jedno rozhodnutie odvolacieho súdu relevantné pre danú vec. Navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť; uplatnil si nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

6. Najvyšší súd ako súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne

napadnúť dovolaním.

10. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

12. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

13. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

14. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

15. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

16. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda proces prejednávania sporu znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosti jej aktívnej účasti na konaní (R 129/1999, rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce

opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý proces.

17. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľka namietala nesprávny procesný postup konajúcich súdov, ktoré sa podľa jej názoru vôbec nezaoberali s jej tvrdeniami a ani s predloženým dôkazom o úhrade dlhu jej zosnulým manželom dňa 15. marca 1999, v dôsledku čoho to malo byť považované „za priam znak nezaujatosti v jej neprospech“. Zároveň nesúhlasila s odôvodnením uvedeným odvolacím súdom v bodoch 24 až 28, ktoré citovala.

18. Zo zisteného skutkového stavu veci vyplýva, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktoré nadobudol na základe uznesenia Okresného súdu Galanta č. k. 14Er/375/2005 - 358 z 2. februára 2018, o schválení príklepu udeleného žalobcovi ako vydražiteľovi za najvyššie podanie vo výške 47 672,78 eura, ktoré uznesenie bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9CoE/7/2018 z 26. marca 2019, s právoplatnosťou od 2. októbra 2019. Proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9CoE/7/2018 z 26. marca 2019 žalovaná podala dovolanie, ktoré dovolacie konanie bolo zastavené uznesením č. k. 14Er/375/2005-457 z 10. februára 2020 z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku. Sťažnosť žalovanej proti uvedenému uzneseniu bola uznesením č. k. 14Er/375/2005-463 z 13. marca 2020 zamietnutá s právoplatnosťou od 20. marca 2020. Výzvou z 21. januára 2020 žalobca vyzval žalovanú na vypratanie nehnuteľností, z dôvodu ich užívania bez právneho dôvodu.

19. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

20. Citované ustanovenie zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia, ktoré spolu s dôkazným bremenom je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť t. j. uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné a rozhodujúce, má pre stranu v spore procesnoprávnu sankciu, ktorá sa prejaví v meritórnom rozhodnutí vo veci samej. V sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy, pričom posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Každý má tvrdiť (v zásade) tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku alebo zánik jeho povinnosti (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 568 - 569).

21. V okolnostiach preskúmvanej veci je nepochybné, že konajúce súdy vo veci postupovali v súlade s procesnými predpismi. Na základe skutkových tvrdení strán a návrhov na vykonanie dôkazov, správne zistili skutkový stav nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci samej. Preukázanie vlastníckeho práva žalobcu v spore bolo nesporné, preto akékoľvek iné skutkové tvrdenia uvádzané žalovanou, týkajúce spochybnia jeho vlastníckeho práva, neboli spôsobilé odoprieť poskytnutie súdnej ochrany majetku vlastníckeho práva zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy. Žalovaná i napriek jej obrane spočívajúcej v spochybňovaní právoplatne skončeného exekučného konania, či zaplatenia vymáhanej pohľadávky, z pohľadu posúdenia ne (dôvodnosti) žalobného návrhu, nepreukázala žiadny právny titul užívania nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu. Správne súdy nižších inštancií nepovažovali jej uplatnenú argumentáciu za relevantnú, pokiaľ sa domáhala priznania náhradného bývania spojeného s ochranou jej obydľia, či nevyhovenia žalobe pre rozpor s dobrými mravmi. Na základe uvedeného dovolací súd

nezistil v procesnom postupe súdov nižších inšancií existenciu vady zmätočnosti, ktorú by bolo možné posúdiť ako porušenie procesných práv dovolateľky v takej miere, že by bolo možné konštatovať porušenie jej práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).

22. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP (R 24/2017). V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inšancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľka sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizovateľné základné právo strany sporu na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

23. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

24. Rovnako Európsky súd pre ľudské práva stabilne judikuje, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, zároveň však nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani proti Španielsku z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Španielsku z 29. apríla 1993; m. m. II. ÚS 410/06, I. ÚS 736/2016).

25. Vo vzťahu k dovolacej námietke, že postup konajúcich súdov mal byť priam znakom nezaujatosti proti žalovanej, dovolací súd uvádza, že podľa § 420 písm. e) CSP je daná zmätočnosť, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo rozhodoval nesprávne obsadený súd.

25.1. Podľa § 49 ods. 1 CSP sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

25.2. Z obsahu spisu je nesporné, že žalovaná bola súdom prvej inštancie riadne poučená o procesných právach a povinnostiach, vrátane možnosti vzniesť námietku zaujatosti v zmysle § 49 ods. 1 CSP, jej náležitostiach v zmysle § 52 CSP a lehoty na jej uplatnenie podľa § 53 CSP (v spise na č. l. 40 až 42), ktoré uznesenie žalovaná prevzala 4. augusta 2020 (v spise na č. l. 52). Dovolateľka námietku zaujatosti voči zákonnej sudkyňi v priebehu konania na súde prvej inštancie, ani v rámci prebiehajúceho odvolacieho konania voči odvolaciemu senátu nevzniesla.

25.3. Podľa § 49 ods. 3 CSP dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti.

25.4. Zákon v citovanom ustanovení výslovne vylučuje, aby dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu boli okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanom spore. Postupom sa rozumejú procesné úkony sudcu vrátane rozhodnutí a to aj vo veci samej. V postupe sudcu pri prejednávaní konkrétneho sporu sa prejavuje samotný výkon súdnictva, preto tieto nemôžu byť samy osebe dôvodom zaujatosti sudcu.

26. Dovolací súd považuje za potrebné v kontexte vyššie uvedeného poznamenať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v danom prípade nezistil.

27. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd dospel teda k záveru, že z procesného postupu súdov nižších inštancií nevyplyva, žeby konanie bolo zaťažené vadou zmätočnosti, ktorá by mala mať za následok porušenie procesných práv dovolateľky v takej intenzite, že by bolo možné konštatovať porušenie jej práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto prípustnosť a ani dôvodnosť dovolania z tohto dôvodu nie je daná.

28. V rámci namietaného nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, dovolateľka nesúhlasila s posúdením dôvodnosti žalobného návrhu, ktorý považovala za absolútne neopodstatnený. Namietala neplatnosť dražby na základe ktorej nadobudol vlastníctvo k nehnuteľnosti žalobca, preto konanie považovala za rozporné s dobrými mravmi.

29. Podľa § 421 ods.1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

30. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

31. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

32. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. Tento dôvod prípustnosti sa viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

33. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

34. Dovolací súd v kontexte uvedeného tiež poznamenáva, že otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou v dovolaní vymedzená jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Podstatný je v tomto smere aj judikovaný právny záver ústavného súdu (sp. zn. II. ÚS 172/03), v zmysle ktorého „ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípade zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane“.

35. V preskúmvanej veci dovolateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzila predmetný dovolací dôvod namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom, spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 CSP. Iba samotné polemizovanie dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP.

36. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd odmietol dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 420 písm. f) CSP; vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP odmietol dovolanie v súlade s § 447 písm. f) CSP z

dôvodu nevymedzenia dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

37. O nároku na náhradu trov dovolacieho dôvodu dovolací súd rozhodol v súlade s § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalobcu v dovolacom konaní, vyplývajúcou z § 255 ods. 1 CSP, ktorému priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

38. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.